

Dr Roger Green, Chrześcijaństwo amerykańskie,

Sesja 2 7, Ewangelikalizm

© 2024 Roger Green i Ted Hildebrandt

To jest dr Roger Green w swoim nauczaniu o amerykańskim chrześcijaństwie. To sesja 27 na temat ewangelikalizmu.

Ta data w historii kościoła to 25 kwietnia. Więc to zajmie miejsce modlitwy. To była data nawrócenia św. Augustyna. I tak, świetna data w historii kościoła.

Prowadził raczej rozrzutne życie, ale jego matka była wiernym świadkiem jego życia. I przyszedł do Pana, nawrócił się i radykalnie zmienił swoje życie 25 kwietnia. Historia kościoła chrześcijańskiego zmieniła się dość radykalnie z powodu całego wpływu jego pism.

Więc, ważna data. Pozwólcie, że uporządkuję moje notatki. Jestem na stronie 16 sylabusa.

I jesteśmy w ewangelikalizmie. Więc, oto gdzie jesteśmy. Więc, widzieliśmy fundamentalizm i mieliśmy pewne pojęcie o nim z filmu.

Więc teraz porozmawiamy o tym, jak ewangelikalizm się rozwinął. Och, wiem. Nie, musimy zrobić jeszcze jedną rzecz.

Przepraszam. To numer A4 w twoim sylabusie. Ponieważ powiedzieliśmy, że są trzy wyniki, a zrobiliśmy tylko jeden.

Więc jednym z rezultatów była krytyka fundamentalizmu, którą zrobiliśmy. Więc pozwólcie mi przejść tutaj. Zaraz się z wami spotkam.

Potrzebuję innego imienia. Nie, nie ma go tutaj. Okej.

Dobrze. Zapomnijmy o tych — krytykach.

Nie. Przepraszam. Okej, zapomnij o tym.

Dobrze. Dobrze. Więc krytyka, którą zrobiliśmy.

Teraz, drugi wynik to to, o czym chcemy tutaj wspomnieć. Więc jestem w wynikach A4. Drugi wynik to grupa odłamowa zwana ewangelikalizmem.

A ponieważ to będzie cała kolejna część wykładu, nie będziemy poświęcać czasu na omawianie tego tutaj. Ale to był wynik fundamentalizmu. Ewangelikalizm zasadniczo

tam, gdzie ludzie, nie całkowicie, ale zasadniczo byli ludźmi wychowanymi w fundamentalizmie.

Określali się jako fundamentaliści. Ale było zbyt wiele krytycznych rzeczy, zbyt wiele rzeczy, które krytykowali. Więc postanowili się odłączyć.

I o tym porozmawiamy. Trzeci wynik to liberalna reakcja na fundamentalizm. Więc to jest trzeci wynik, liberalna reakcja na fundamentalizm.

Dobrze. I tego nie zrobiliśmy. I dla tego rodzaju bardziej liberalnej reakcji fundamentalizmu mieliśmy nazwę z tym związaną.

I jest wcześniej. Więc nie będę do tego wracać, bo potrzebuję tych PowerPointów. Ale jego imię to Harry Emerson Fosdick.

To nazwisko, które musisz znać. Harry Emerson Fosdick. FOSDICK.

Okej. Harry Emerson Fosdick. Teraz, co zrobimy później, zdobędziemy jego datę, więc będziesz mógł go gdzieś umieścić.

Harry Emerson Fosdick był bardzo znanym i bardzo popularnym kaznodzieją tamtych czasów. Słuchano go w radiu. Ludzie czytali kazania Harry'ego Emersona Fosdicka.

Tak naprawdę trafił do Riverside Church w Nowym Jorku, który jest głównym i bardzo ważnym kościołem w Nowym Jorku. Jeśli kiedykolwiek będziesz w Nowym Jorku, możesz zwiedzić Riverside Church. Został zbudowany przez bardzo bogatych ludzi z baptystycznym pochodzeniem.

Ale nie wygląda jak kościół baptystów. Wygląda naprawdę jak katedra. A jeśli ktoś z was był w Riverside Church, to możecie to sobie wyobrazić.

Cóż, ostatecznie Harry Emerson Fosdick został kaznodzieją Riverside Church. Teraz, w swojej uprzejmej pozycji, w swojej pozycji kaznodziei, w swojej pozycji kaznodziei, postanowił rzucić wyzwanie amerykańskiemu fundamentalizmowi bardzo znanym kazaniem, obecnie znanym w historii kaznodziejstwa w Ameryce. A jego kazanie nosiło tytuł: Czy fundamentaliści wygrają? Czy fundamentaliści wygrają? I to było jego wyzwanie dla fundamentalizmu.

Jego odpowiedź brzmiała: nie, i z wielu powodów, które przedstawił w kazaniu, fundamentaliści nie mogą wygrać, ponieważ nie są zgodni z klasycznym prawosławnym chrześcijaństwem. To było jego własne odczucie. To było jego własne przekonanie na temat fundamentalizmu.

Więc trzeci wynik to naprawdę liberalny opór wobec fundamentalizmu, bez wątpienia. A kiedy masz kogoś takiego jak Harry Emerson Fosdick wygłaszającego kazanie i jego kazanie itd., to jest to dość ważne, dość ważny opór wobec fundamentalizmu. Więc to jest numer cztery.

Oto rezultaty fundamentalizmu. Teraz przejdziemy do ewangelikalizmu. Pierwszą rzeczą, którą zrobimy, będzie przedstawienie tła.

Jako tło chciałbym omówić pięć ruchów, które ukształtowały ewangelikalizm i to, co znamy dzisiaj jako ewangelikalizm. Następnie zobaczymy, co te ruchy mają ze sobą wspólnego. A więc oto trochę tła.

To wyszło z wykładu, który słyszałem wiele lat temu w American Academy of Religion. A w tamtych czasach, oczywiście, nie było czegoś takiego jak laptopy czy cokolwiek. Więc pisałem tak szybko, jak mogłem.

Ale to był świetny wykład, świetny referat o korzeniach ewangelikalizmu. Więc cenię to, ponieważ nigdy nie znalazłem niczego tak zwięzłego jak to. Oto pięć ruchów, w pewnym sensie, które ukształtowały ewangelikalizm.

Nie wiem, dlaczego to zrobiłem. Nie mam pojęcia. Ale po prostu to znieśmy, bo teraz nie wiem, jak się tego pozbyć.

Tak więc, pierwszym jest to, co nazwał ruchem klasycznym. Teraz, zgodnie z ruchem klasycznym, miał na myśli tradycję reformacji, szczególnie tradycję reformowaną Jana Kalwina. Tak więc ewangelikalizm z pewnością sięga Reformacji i znajduje swoje korzenie w Reformacji.

Ale wiele z ewangelikalizmu ma swoje korzenie w tej tradycji reformowanej. Więc dużo o tym mówił. To właśnie on nazwał klasycznym tłem.

OK, drugi to pietyzm. I tylko przypomnienie, pietyzm był ruchem odnowy w XVII wieku. Mówiliśmy już o pietyzmie, pewnego rodzaju odnowie luteranizmu.

I nie ma wątpliwości, że ten ruch pomógł ukształtować ewangelikalizm. I pamiętajcie, kiedy mówiliśmy o pietyzmie, pietyzmie w najlepszym znaczeniu, myślę, że często nadużywaliśmy tego słowa dzisiaj, ale pietyzm w najlepszym znaczeniu, ten ruch w najlepszym znaczeniu, był małżeństwem umysłu i serca. Pietyzm znalazł luteranizm, który był czysto intelektualny, ale nie dotyczył serc ludzi, nie dotyczył życia ludzi, emocji ludzi.

Pietyzm był pięknym ruchem, który w pewnym sensie połączył umysł, serce i całą ewangelię dla całej osoby. Cóż, to widać w ewangelikalizmie. Trzecim był oczywiście wesleyanizm.

A ruch wesleyański miał wpływ na dzisiejszy ewangelikalizm. Wracam więc do Johna Wesleya i odrodzenia wesleyańskiego. I sporo o tym mówił i o znaczeniu tradycji wesleyańskiej.

Oczywiście, czwartym jest sam fundamentalizm. Fundamentalizm pomógł ukształtować ewangelikalizm. Jedną z rzeczy, o których wspomnieliśmy z dr Hildebrandtem, było to, że w wielu z tych fundamentalistycznych ruchów istniał wysoki pogląd na Biblię, głoszenie kazań z Biblii, nauczanie z Biblii, zapamiętywanie tekstów biblijnych i tak dalej.

Ewangelicy docenili część fundamentalizmu, w której zostali wychowani, znaczenie pism. Więc fundamentalizm, bez wątpienia. Następnie, ostatnia rzecz, którą wymienił, to to, co nazwał progresywnym.

To jest świadome poczucie współczesnego świata. Tak postępowy podzielił się na dwie grupy. Tak więc to słowo, świadome poczucie współczesnego świata, dzieli się na dwie grupy.

Przede wszystkim postępowy oznacza ludzi, którzy chcą reformować fundamentalizm i przekształcać fundamentalizm. Może pozostać w fundamentalizmie, może. Ale ostatecznie odeszli.

Ale może pozostać w fundamentalizmie, aby go zreformować. To jest pierwsza grupa, o której mówił. Druga grupa, o której mówił, to konserwatywni chrześcijanie z głównych wyznań, którzy nie nazywaliby siebie fundamentalistami.

Nie spodobałaby im się ta etykieta fundamentalistów. To jest postępowy, numer pięć. O, mówca, którego słyszałem, wygłosił ten referat.

Tak więc mówca w artykule dzieli się stopniowo na dwie grupy. Tak więc niektórzy chcą przekształcić fundamentalizm od wewnątrz. Ale jest też konserwatywny element w kościołach głównego nurtu.

Nie identyfikowaliby się jako fundamentaliści. Nie używaliby tej etykiety dla siebie. I nie używaliby etykiety ewangelikalizm dla siebie.

Ale byli konserwatywnymi chrześcijanami z wysokim poglądem na Biblię. Nie lubili krytyki biblijnej, trochę oszaleli i tak dalej. Ale mimo wszystko byli konserwatywni.

Mieli też bardzo ekumeniczne skłonności. To znaczy, nie uważali, że ich denominacja jest jedyną denominacją. Chcieli znaleźć innych konserwatywnych chrześcijan i inne denominacje protestanckie i tak dalej.

Więc byli to ludzie o bardzo ekumenicznym nastawieniu. Cóż, to właśnie on umieścić pod etykietą postępowych. I obie te grupy miałyby bardzo świadome poczucie współczesnego świata.

Innymi słowy, częścią ich programu byłoby pytanie, co Kościół ma do powiedzenia nowoczesności? Co Kościół ma do powiedzenia współczesnemu światu? Jak Kościół może przemówić do świata, w którym się znajdujemy? Więc teraz, kiedy skończył te pięć środowisk, następną rzeczą, którą zrobił, co mi się podoba i nadal robię to jako część tła tutaj, było opowiedzenie o wszystkich tych pięciu grupach. Co ich łączy? Cóż, zdecydowanie mają dwie wspólne rzeczy. Po pierwsze, mają zestaw przekonań teologicznych. To znaczy, że są oddani historycznej teologii i historycznej ortodoksji.

Więc to jest jedna rzecz, którą wszystkie pięć grup miało wspólną: zestaw przekonań teologicznych. I oczywiście wiedziałbyś, jakie to są. Trójca, chrystologia, dzieło Ducha Świętego, znaczenie Pisma Świętego, takie rzeczy.

Po drugie, łączy ich etos, duch odnowy, co on nazwał duchem odnowy i nawrócenia kościołów poszczególnych osób na świecie, ruchem odnowy duchowej. Tak więc, ten etos jest tym, co również mieli wspólnego. Wierzyli w dzieło Boga, Ducha Świętego, przynoszącego odnowę kościołowi, odnowę jednostkom, odnowę kościołowi, a nawet odnowę światu.

Więc ten etos, którego nie zawsze można było precyzyjnie zidentyfikować doktrynalnie, ten etos był z pewnością częścią tego wszystkiego. Więc jeśli chodzi o tło, to powiedziałbym, i jak mówię, nie słyszałem niczego lepszego od tego ani nie czytałem niczego lepszego od tego lub bardziej zwięzłego od tego od dawna, więc to mi się podoba. Okej, więc tło.

Czy mamy jasność co do tła? Tak. Pierwsze jest dla postępowych. Wróć tutaj; postępowcy, dzieli to na dwie części. A pierwszą grupą, o której mówił, byli ludzie, którzy pozostali w fundamentalizmie, aby go reformować od środka.

Chcieli przekształcić fundamentalizm od środka. Myśleli, że mogą pozostać fundamentalistami, ale wprowadzić do niego reformę. Teraz nie odnieśli sukcesu, a większość tych, którzy próbowali to zrobić, faktycznie odeszła i dołączyła do ewangelikalizmu, ale to była pierwsza grupa.

Czy to pomaga? Druga grupa składała się z osób, które w ogóle nie identyfikowały się jako fundamentaliści. Byli konserwatywnymi chrześcijanami w głównych wyznaniach i bardzo ekumenicznie nastawionymi. Chcieli dotrzeć do innych protestantów w innych wyznaniach i zobaczyć, co mają wspólnego itd.

Coś jeszcze w kontekście tła, okej? Następną rzeczą, którą zrobimy, będzie omówienie sił kulturowych XX wieku, z którymi Kościół mierzył się, zwłaszcza

ewangelikalizm. Oto świat, z którym zmierzyli się ewangelicy. Oto świat, w którym ewangelicy chcieli służyć.

Więc to jest numer dwa na twojej liście tam na stronie 16. Okej. Po pierwsze, stanęli w obliczu wieku dobrobytu.

Nie ma co do tego wątpliwości. Po II wojnie światowej w amerykańskiej opinii publicznej, a mówimy tu o amerykańskim chrześcijaństwie, oczywiście nie, ale w amerykańskim życiu publicznym nastąpiła era dobrobytu. Wojna się skończyła.

Ludzie się uspokoili. A teraz ludzie mogą zaspokoić swoje materialne potrzeby i żądania. I tak oto, ta epoka dobrobytu nadchodzi po II wojnie światowej, a ewangelicy muszą wymyślić, jak przemówić do tego świata.

Więc to będzie ważne. Drugą rzeczą była oczywiście urbanizacja, a już wystarczająco dużo mówiliśmy o urbanizacji, aby wiedzieć, o co w tym wszystkim chodzi, o przejście z kultury rolniczej do kultury miejskiej, ale zwłaszcza o problemach, z którymi zmagala się kultura miejska, z powodu zderzenia kultur, z wadami wchodzącymi do kultury miejskiej itd. Ewangelicy, to świat, z którym ewangelicy musieliby się zmierzyć i w którym próbowaliby służyć.

To jest drugie. Po trzecie, moglibyśmy to nazwać lotem podmiejskim, o czym już wspominaliśmy. Lata 50., późne lata 40. i 50. były czasem przedmieść.

To był czas rozwoju życia podmiejskiego. I czasami była to ucieczka podmiejska od problemów śródmieścia, a niektóre kościoły nie chciały mieć z tym nic wspólnego, więc się od tego oderwały. I tak, wraz z tą ucieczką podmiejską, teraz tworzy się klasa średnia.

Wraz z powstaniem klasy średniej pojawia się pytanie, jak teraz służyć tej klasie średniej. I że klasa średnia sprowadza na siebie pewne rodzaje lęków o status. Jaki mam status? Czy jestem akceptowany we współczesnym świecie? Więc pojawiły się pewne lęki, które pojawiły się wraz z klasą średnią, gdy opuszczała miasta, a ewangelikalizm powie, jak sobie z tym poradzić? Numer cztery to to, co nazwałbym kryzysem zaufania. Kryzysem zaufania.

I to jest kryzys zaufania z powodu porażki, i to jest ten sam kryzys zaufania, z którym wcześniej zmierzyła się Nowa Ortodoksja. Kryzys zaufania polega na tym, że ludzie nie mogli mieć zaufania do liberalnej lewicy, ponieważ liberalna lewica była bankrutem, ale teraz jest wielu ludzi, którzy nie mogą mieć zaufania do fundamentalistycznej prawicy, ponieważ fundamentalistyczna prawica ma zbyt wiele problemów, o których mówiliśmy, zbyt wiele kwestii, o których mówiliśmy. Więc ewangelicy w latach 40., 50. i 60. stanęli w obliczu tej samej luki, z którą wcześniej zmierzyła się Nowa Ortodoksja.

I tak liberalizm jest po lewej; fundamentalizm po prawej. Kto będzie apelował do szerokiego środka? Cóż, w ten sposób ewangelikalizm stał się trochę konkurentem dla Nowej Ortodoksji, ponieważ to było pytanie, które Nowa Ortodoksja poruszyła nieco wcześniej: kto będzie apelował do szerokiego protestanckiego środka? Nowa Ortodoksja powiedziała, że jesteśmy. Teraz pojawia się ewangelikalizm i mówi praktycznie to samo. Kto będzie apelował do szerokiego środka? Ewangelikalizm mówi, że jesteśmy.

Teraz, były pewne punkty, w których ewangelikalizm nie był w pełni zgodny z Nową Ortodoksją. Tak więc ewangelikalizm czasami uważał, że Nowa Ortodoksja nie miała wystarczająco silnego autorytetu Pisma Świętego, aby wprowadzić ludzi do prawdziwego, żywotnego protestantyzmu. Tak więc, istniała pewna krytyka Nowej Ortodoksji, ale nie tak wiele krytyki, jak liberalizmu czy fundamentalizmu.

Więc to jest to, co nazywam kryzysem zaufania, ponieważ jeśli ludzie nie mogą być pewni swojego protestanckiego życia, ponieważ jest zbyt liberalne, zbyt fundamentalistyczne, kto będzie do nich przemawiał? Okej, a potem numer pięć, jest kryzys zaufania z powodu tego, co ostatecznie skończy się jako postmodernizm. Więc jest kryzys zaufania do tego, co ostatecznie skończy się jako postmodernizm, a to jest swego rodzaju utrata autorytetu. Jedną rzeczą, którą wyprodukowała postmodernizm, są pewne dobre rzeczy, bez wątpienia, ale na pewno, postmodernizm wyprodukował utratę autorytetu w życiu ludzi, ponieważ jeśli nie ma mega-historii, jeśli nie ma nadrzędnej historii, jeśli autorytet spoczywa w jednostce i w tym, jak jednostka czyta tekst i jak jednostka rozumie tekst, jeśli tam spoczywa autorytet i nie ma mega-historii, cóż, zatem nie ma potrzeby istnienia kościoła.

Czy kościół jest nadal potrzebny, jeśli nie ma mega-historii? Ewangelicy przychodzą i rozwiązują ten kryzys zaufania, mówiąc: tak, istnieje mega-historia. Istnieje wspaniała historia, która jest ponad wszystkimi kulturami, wszystkimi epokami i wszystkimi czasami, i jest to historia od Księgi Rodzaju do Objawienia. To jest mega-historia.

To wspaniała historia. To historia, która przewyższa wszystkie kultury. A sercem tej historii jest Chrystus, oczywiście, dla ewangelików.

I tak, mega-mega historia jest taka, że Bóg przyszedł w ciele, a potem wszyscy uczestnicy żyli bezgrzesznym życiem, umarli na krzyżu, zmartwychwstali, wstąpili do nieba i powrócą, więc cała teologia skupia się wokół Chrystusa. Więc ten kryzys zaufania, ewangelikalizm chce przekształcić ten kryzys zaufania i powiedzieć, że możemy mieć zaufanie. Istnieje autorytet, a ten autorytet jest ponad wszystkimi kulturami i wszystkimi ludźmi, wszystkimi czasami, wszystkimi wiekami i wszystkimi światami, ponieważ jest to autorytet Boga w Biblii i w Chrystusie.

Tak więc to są te siły kulturowe, które nazwałbym siłami kulturowymi XX wieku, które stoją przed kościołem, z którymi ci ludzie nazywani ewangelikami musieliby się jakoś zmierzyć. Teraz chciałbym przyjrzeć się numerowi trzy, siłom kształtującym ewangelików XX wieku, ewangelików XXI wieku, i chciałbym wspomnieć o czterech osobach, które są na twojej liście, i postaram się je również wymienić. Tak więc, chcę wspomnieć o czterech osobach, które ukształtowały ewangelikalizm.

Okej, więc oto one. Są na twojej liście, a daty też tam są. Czy podałem tu daty? Podałem.

Okej, więc po pierwsze, Billy Graham. Na egzaminie kiedyś, kilka lat temu, zadałem pytanie o Williama Franklina Grahama i jeden ze studentów nie wiedział, o czym mówi. Więc przepraszam.

Więc to William Franklin Graham, Billy Graham, urodzony w 1918 roku. Teraz Billy Graham był i nadal jest dość obecny jako twórca ewangelikalizmu. Teraz, za dwa lata skończy 100 lat, ale nadal ma taką obecność, a ludzie nadal uważają Billy'ego Grahama za jednego z twórców ewangelikalizmu, bez wątplenia.

Oto on w wieku 75 lat, Time Magazine, znowu, wiesz, w pewnym sensie publiczny teolog, a Time Magazine zrobił całą okładkę o chrześcijaństwie w zimie, Billy Grahamie w wieku 75 lat, więc nawet szersza kultura rozpoznała Billy'ego Grahama. Teraz tylko krótkie słowo. Billy Graham został wychowany w fundamentalizmie.

Wychowywano go jako fundamentalistę. Tak by się nazywał, ale doszedł do takiego momentu w swoim życiu, w swojej posłudze, że nie mógł już utożsamiać się z fundamentalizmem, a ludzie, z którymi się utożsamiał, i idee, z którymi się utożsamiał, nazywano ewangelikami, i to dość wcześnie w określeniu, które przyjął. Określił siebie jako ewangelika.

Był z ewangelikami i tak dalej, i instytucjami, i pomógł ukształtować ewangeliczne instytucje. Teraz, niektórzy z nas rozmawiali po zajęciach o Carlu MacIntyre . Carl MacIntyre był fundamentalistą w Filadelfii.

Pamiętam, prawdopodobnie nie, wątpię, okej, zapytam cię. Czy któryś z was był na wiecu Billy'ego Grahama lub krucjacie Billy'ego Grahama? Byłeś, właściwie. Jeden, na krucjacie Billy'ego Grahama lub? Franklin Graham, okej, to jest następne pokolenie.

Ktoś jeszcze? Złot Billy'ego Grahama, krucjata Billy'ego Grahama? Nie. Twój ojciec przyszedł do Chrystusa w krucjacie Billy'ego Grahama, okej. To dobre świadectwo.

Więc wiecie i krucjaty Billy'ego Grahama są już przeszłością dla większości z was, ale ja byłem na wielu z nich, ponieważ dorastałem w tej kulturze. Ale pamiętam, jak poszedłem na wiec Billy'ego Grahama i krucjatę Billy'ego Grahama w Filadelfii, a na

zewnątrz była grupa fundamentalistów pikietujących. Mieli duże znaki, a znaki, oczywiście, były takie: Billy Graham jest diabłem, Billy Graham jest satanistą, Billy Graham jest szatanem, nie wchodź w tę krucjatę Billy'ego Grahama, on cię zwiedzie i tak dalej.

Więc musiałeś przejść przez pikietujących, którzy mówili, że Billy Graham jest diabłem, żeby dostać się do Billy Grahama, żeby dostać się do krucjaty. Więc fundamentaliści, prawdziwi fundamentaliści, naprawdę gardzili Billy Grahamem. A potem, kiedy pojechał do Nowego Jorku, miał na swojej platformie kilka osób, miał na swojej platformie księdza katolickiego, prawdopodobnie luterańskiego pastora i tak dalej.

Cóż, to był koniec drogi dla fundamentalistów, którzy mieszały się z tego typu łobuzami. Więc Billy'emu Grahamowi było czasami ciężko, bez wątpienia. I pamiętacie list, który ostatnio czytałem od mojego przyjaciela? Cóż, on również, jeden z listów był, miałem ten stos i nie powiedziałem wam wszystkiego, ale jeden z listów był do Billy'ego Grahama, mówiąc, że został poruszony przez Szatana i tak dalej.

Więc przeszedł przez trudne chwile, ale niech Bóg cię błogosławi, niech Bóg cię błogosławi, ale on nadal jest z nami. Więc, okej, drugie imię na twojej liście, a oto daty, 1905 do 1985, Harold John Ockenga . A teraz, Harold John Ockenga , skąd go znasz? Znasz go z jednego powodu, może tylko, ale z czego, przepraszam? Był prezydentem Gordon College.

To prawdopodobnie dlatego znasz Harolda Johna Ockengę . Pozwól mi przejść przez to tylko na chwilę. Pozwól mi wspomnieć o kilku rzeczach, z którymi Harold John Ockenga był związany.

Harold John Ockenga był naprawdę błyskotliwym człowiekiem, otrzymał doktorat, co było, wiesz, epoką, w której wielu ewangelików zaczęło otrzymywać doktoraty, a to było nieznane w poprzedniej epoce, ale był dość ważną osobą. Był liderem wśród liderów ewangelików. Bardzo interesująca historia o Haroldzie Johnie Ockenga , ponieważ tak naprawdę chciał być wielkim ewangelistą, jak Billy Graham, ale odkrył, że, wiesz, Bóg po prostu nie prowadził go tam, a Bóg poprowadził go w innym kierunku, w kierunku duszpasterskim, organizacyjnym i tak dalej.

Więc był jedną z osób, które pomogły wypromować reputację Billy'ego Grahama tutaj i sprowadziły go do Bostonu, sprowadziły go tutaj do Bostonu. Myślę, że myśleli, że Billy Graham będzie miał kazanie trwające może kilka tygodni, i trwało to długo, i były tysiące ludzi, którzy przyszli do Pana i tak dalej, ale był bardzo bliskim przyjacielem Billy'ego Grahama. Więc byli w tym razem.

Był jednym z założycieli i tak naprawdę pierwszym liderem tego, co nazywa się National Association of Evangelicals. To ważny ruch założony w 1942 roku. Teraz zauważ, jak teraz się nazywają.

Nie nazywali siebie National Association of Fundamentalists. Nazywali siebie National Association of Evangelicals. To bezpośrednie odejście od amerykańskiego fundamentalizmu, przynajmniej od używania tej nazwy.

To bardzo zdecydowany, bardzo starannie wybrany tytuł dla nich samych. Tak więc są to pastory, ludzie kościoła i ludzie z college'ów i seminariów, którzy identyfikują się już nie z fundamentalizmem, ale z ewangelikalizmem. Inna rzecz, że Harold Ockenga był jednym z założycieli Christianity Today, które zostało założone w 1956 roku.

Christianity Today natychmiast zyskało eksplozywny rozgłos wśród osób czytających, ponieważ byli ewangelikami, a teraz mają ewangelicką publikację, z którą mogą się identyfikować. Kiedy Christianity Today zostało założone w 1956 roku, było naprawdę bardzo, bardzo, bardzo teologicznie dostrojone. Mnóstwo artykułów na temat teologii i teologii chrześcijańskiej i doktryny chrześcijańskiej itd., próbujących naprawdę przedstawić teologię, myślenie, biblijną teologię ewangelikalizmu.

I tak, był częścią tego. Był częścią wielu kościołów, ale ten jeden kościół, z którym chcesz się z nim utożsamiać, to Park Street Church w Bostonie. Był pastorem Park Street Church w Bostonie przez 33 lata.

Także, nie martwcie się jeszcze tymi nazwiskami, ale jeśli spojrzycie na zdjęcie na dole nazwiska, zobaczycie, że był jednym z założycieli Fuller Theological Seminary. Fuller Theological Seminary zostało założone na Zachodnim Wybrzeżu. Potrzebowali seminarium, które byłoby wyraźnie ewangeliczne.

Potrzebowali Princeton Zachodu lub Westminster Zachodu, więc założyli... Był jednym z założycieli i pierwszym prezydentem Fuller Theological Seminary. Teraz, od 10 lat, jest związany z Fuller. Więc przez 33 lata, kiedy był w Park Street, 10 z tych lat, był związany z Fuller Theological Seminary w Kalifornii, Los Angeles.

Więc Fuller Theological Seminary jest bardzo, bardzo ważne. A potem, w skrócie, tylko kilka innych rzeczy. Został prezydentem Gordon College.

Kiedy został prezydentem Gordon College, który był również Gordon Divinity School, a Gordon Divinity School znajdował się w Frost Hall. Frost Hall był Gordon Divinity School. Został więc prezydentem Gordon College.

Więc to jest to, z czego go znasz. Ale to, co zrobił, to wypracował połączenie Gordon Divinity School i Conwell Seminary, i to stało się Gordon-Conwell Theological

Seminary. Co, półtora mili stąd lub coś koło tego? Ale to stało się Gordon-Conwell Theological Seminary.

To było ciekawe połączenie dla mnie tylko ze względu na moją własną historię, ponieważ studiowałem na Temple University w Filadelfii, a Conwell był seminarium na Temple University. Uwielbiałem studiować w bibliotece Conwella, ponieważ Conwell nie miał studentów. Było bardzo, bardzo mało studentów.

I tak biblioteka zawsze była miła i cicha, miłe, ciche miejsce do nauki, tuż na terenie kampusu Temple University. Temple University został założony jako instytucja baptystyczna przez Russella Conwella. Więc to, co zrobił Ockenga, to zorganizowanie fuzji Gordon Divinity School i Conwell, a potem przenieśli się poza kampus, a potem staliśmy się Gordon College.

Obie instytucje stały się odrębnymi instytucjami organizacyjnymi, prawnie odrębnymi instytucjami, takimi jak Gordon College i Gordon-Conwell Theological Seminary. Był on dość niezwykłą osobą. Zobaczysz jego datę tutaj.

Zmarł w 1985 roku, a kiedy zmarł, ceremonia pogrzebowa odbyła się w Hamilton Congregational Church, a cały ruch w okolicy został wstrzymany, ponieważ Billy Graham przyjechał, aby wygłosić kazanie pogrzebowe dla swojego przyjaciela, Harolda Ockengi. Więc to był ważny dzień tutaj. Myślę, że to był kwiecień, jeśli się nie mylę, ale 1985.

Więc to jest Harold Ockenga, druga osoba, na którą należy zwrócić uwagę. Okej, trzecia osoba, którą należy zauważyć na twojej liście, to Carl FH Henry. Więc oto daty Carla FH Henry'ego.

Bardzo, bardzo ważna, bardzo ważna osoba. Carl FH Henry był wykształcony jako teolog. W pewnym sensie stał się znany jako teolog ewangelikalizmu i napisał całkiem obszerne dzieło o teologii, i tak właśnie stał się znany.

On również był przeszkolony, a Carl FH Henry był również przeszkolony jako dziennikarz. Miał więc umiejętności teologa, ale miał również umiejętności dziennikarza. Więc kiedy w 1956 roku założono Christianity Today, Carl FH Henry, oczywiście, był naturalną osobą, która miała zostać pierwszym redaktorem Christianity Today, stanowisko, które piastował przez dość długi czas, a następnie był również wykładowcą Fuller Theological Seminary.

Więc Carl FH Henry był wielkim nazwiskiem w tym wszystkim, bez wątpienia. Okej, a czwarte nazwisko tutaj w twoim sylabusie, ale także na twojej liście, to nazwisko Edward J. Carnell. A oto kilka rzeczy o Carnell.

Istnieje wspaniała biografia Carnella, napisana przez osobę, która była profesorem języka angielskiego w Barrington College, więc to miły rodzaj połączenia. Carnell był genialnym teologiem, który nauczał w Fuller Theological Seminary. Fuller Theological Seminary przyciągało najbystrzejszych i najlepszych, bez wątpienia.

Płacili im dobrze, a także mieli zmniejszone obciążenie dydaktyczne, aby mogli pisać, pisać książki i przemawiać na konferencjach itd. Chcieli, aby ewangelikalizm miał reputację silnego ruchu duchowego, ale także intelektualnego. Edward Carnell.

Teraz, przez krótki okres czasu, Edward Carnell nauczał teologii w Fuller. Przez krótki okres czasu został również prezesem Fuller Theological Seminary. Zmarł przedwcześnie w 1967 roku, bardzo, bardzo nieszczęśliwą śmiercią w 1967 roku.

Był na konferencji i zmarł w swoim pokoju hotelowym, niestety sam na konferencji. To była prawdziwa tragedia dla ewangelikalizmu, ponieważ był obiecującym, naprawdę błyskotliwym teologiem ewangelikalizmu. Jego książka, Dr. Hildebrand i ja prawdopodobnie obaj przeczytaliśmy jego książkę, ale Czym jest prawosławie? To była jego główna książka, z której stał się najbardziej znany, Czym jest prawosławie? i próbuje promować tę książkę, w pewnym sensie, ewangeliczną sprawę. Teraz jest wiele innych nazwisk, które moglibyśmy wymienić dla ludzi, ale te są tymi, które uważam za najważniejsze: Graham, Ottenga, Henry i Carnell.

Teraz, pod numerem B, wspomnieliśmy już o Narodowym Stowarzyszeniu Ewangelików, 1942. Wspomnieliśmy o chrześcijaństwie dzisiaj, 1956. Więc, już mówiliśmy o tych dwóch.

Więc przejdźmy do D. Było wiele college'ów i seminariów założonych przez ewangelików i dla ewangelików. Więc pozwólcie mi przejść. Więc wymienię trzy z nich.

A oto Gordon College, oczywiście, założony w 1889 roku jako Boston Missionary Training School, co podkreślaliśmy wystarczająco wiele razy, aby szkolić ludzi do wyjazdu do Belgijskiego Kongo. Ale to była nasza pierwotna nazwa. I w Bostonie.

Barrington College został założony w 1900 roku. Jeśli nie wiesz, to jest czas, aby się dowiedzieć. Barrington College został założony jako Providence Bible Institute. Więc jeśli nigdy nie złapałeś tego w swojej drodze życia, to jest to czas, który jest na to odpowiedni.

Providence Bible Institute został założony w 1900 roku. Więc mniej więcej w tym samym czasie. Następnie wspomnieliśmy o Fuller Theological Seminary, które stało się wiodącym seminarium ewangelickim i wiodącym seminarium ewangelickim w 1947 roku.

Więc, oto założenie, założenie tych trzech. Więc, dam ci pięć sekund przerwy. Będę mógł napić się wody.

A ten po lewej, mam nadzieję, że zauważyliście. Oczywiście, nie zawsze tam był. Kiedy poznałem moją żonę, Karen, była tam kaplica i to nie miało nic wspólnego z niczym.

Więc jeśli próbujesz nawiązać połączenie, nie rób tego. Więc, ale tam, gdzie jest kaplica, tam kiedyś była izba chorych. I była tam izba chorych do zamieszkania.

Tak naprawdę, był tam szpitalik z zamieszkaniem. Moja żona nie była moją żoną, kiedy ją poznałem, ale była pielęgniarką mieszkającą w Gordon College. Studenci mogli faktycznie zostać na noc w szpitalu, jeśli nie czuli się dobrze i tak dalej.

Więc, i dokładnie tam, gdzie to jest, na dole, tutaj, gdzie teraz wszystko było wyrównane, były korty tenisowe i boiska do koszykówki, dokładnie tutaj, gdzie dziś stoi kaplica. Więc, bardzo interesujące. Karen była pielęgniarką mieszkającą w domu.

Więc kiedy umawialiśmy się na kampusie, musiała zostawić notatkę na jej drzwiach. Wiesz, byliśmy na siłowni, która teraz, w tamtych czasach, była tam, gdzie teraz jest Barrington Center. To była siłownia. Więc jesteśmy na siłowni lub jesteśmy w Lane, ponieważ Lane to miejsce, gdzie wystawiano sztuki, zanim mieliśmy teatr.

Kiedyś graliśmy w sztukach w Lane. Więc zostawialiśmy notatkę, gdzie byliśmy, a potem ktoś z nich, z dwóch policjantów, którzy byli na miejscu, którzy byli tutaj, policjanci na pełen etat, mogli przyjść i ją zabrać, gdyby na terenie kampusu był jakiś nagły wypadek. Oto ona.

To zdjęcie Barrington College przedstawia Farron Hall w Barrington College. To bardzo ważne okno, tak samo jak to okno, bardzo, bardzo ważne, ponieważ to było moje biuro i tuż tam, a to było biuro Marva Wilsona tuż tam. Marv dzielił swoje biuro z kolegą o nazwisku William Beeler, ostatnim amerykańskim studentem, który uzyskał doktorat, uzyskał stopień doktora pod kierunkiem Karla Bartha, i przybył do Gordon w 1981 roku.

Marv przyszedł w 1971 roku, więc wyprzedził mnie na długo. Dzieliłem biuro z Terryem Fulhamem, charyzmatycznym księdzem episkopalnym, o którym, jak sądzę, wspominałem na zajęciach. Były więc drzwi do sąsiednich biur. Zawsze trzymaliśmy te drzwi otwarte, aby przez cały dzień toczyła się ta wspaniała rozmowa między nami czwórka.

Tak więc to jest Barrington. Teraz, kiedy odpowiedziałem na dobre pytanie, które zadał Carter, a to jest bardzo ikoniczne zdjęcie Barrington. To była rezydencja, trochę jak nasza rezydencja tutaj, ale miała piękną wieżę, jak widać, i tak dalej.

Tak więc, bardzo ikoniczne zdjęcie Barrington. Ale Carter zadał pytanie, kiedy pojechałem do Barrington w 1970 roku, to wtedy Marv Wilson mnie zatrudnił. Nie było już mowy. Nie chcę sprawiać wrażenia, że wciąż mówili o możliwej fuzji Barringtona z przejęciem Gordona.

Na początku lat 60. istniała możliwość, że Barrington był tak silny, że musieliśmy przejąć Gordon College, ponieważ Gordon był wówczas znacznie słabszą instytucją. Kiedy przybyłem tam w 1970 r., wciąż były szczątkowe rozmowy, ale nie były one naprawdę poważne; wszystko się zmieniło. I tak, a potem w 1985 r. nastąpiła fuzja.

Jedną rzeczą, która zmieniła to wszystko, było to, że kiedyś istniała, nawiasem mówiąc, bardzo ciekawa, dobra rywalizacja między Barringtonem a Gordonem w kwestii koszykówki, piłki nożnej i wszystkiego tego typu rzeczy. Pamiętam, jak moja żona i ja spotykaliśmy się na kampusie Gordona, a ja uczyłem w Barrington; przedstawili nas sobie wspólni znajomi, ale zawsze podajemy panią Wilson; to ona wymieniła nasze nazwiska osobie trzeciej. Więc dajemy jej uznanie.

Więc teraz, w 43. rocznicę, Marv Wilson poślubił nas dwoje z moim tatą. Więc to już długi czas. Co ja robię? Czy łączysz tu coś? To nie ma znaczenia. Więc zapomnij o tym.

Ale tak czy inaczej, przyjechałem; przyjechałem z Barrington i w tym czasie spotykałem się z Karen. Poszliśmy na mecz koszykówki, mecz koszykówki Barrington-Gordon. Siedziałem z Karen i siedzieliśmy po stronie Gordona.

Cóż, to nie spodobało się ludziom z Barrington. Więc tuż przed przerwą, od całej publiczności z Barrington, wszystko co usłyszeliśmy to: ty, ty, ty, tutaj, tutaj, tutaj. Więc, o tak, okej.

Cóż, w drugiej połowie tego, może Karen i ja powinniśmy przejść na stronę Barrington. Więc tak zrobiliśmy. Ale była dobra rywalizacja między nimi.

A potem fuzja nastąpiła w 1985 roku. Więc tak. Byliśmy siedem mil na wschód od Providence, Rhode Island.

Tak, mieliśmy cały nasz kampus, piękny kampus. Jak mówię, to bardzo ikoniczne zdjęcie Farrin Hall. Byliśmy siedem mil na wschód, siedem mil na wschód od Providence, Rhode Island.

Więc tak, cały nasz, tak, cały nasz kampus. Następnie kampus został sprzedany w momencie fuzji. Więc to jest, więc to jest taka historia fuzji Barrington.

Pięciu pracowników naukowych zostało zatrudnionych w ramach fuzji. Zatrudniliśmy 130 studentów w ramach fuzji. Musieli budować. Czy któryś z was jest w Farrin Hall?

Czy kiedykolwiek czytacie tabliczkę, wchodząc do Farrin Hall? Nazwa pochodzi od 40-letniego prezydenta Barrington College, Howarda Farrina.

Musieliśmy zbudować akademik, aby pomieścić 130 studentów. A Gordon nie miał gdzie umieścić tych ludzi. Więc kiedy ogłoszono fuzję, musieli zbudować akademik, aby pomieścić 130 studentów, którzy mieli się pojawić.

Więc to, co zrobili, to położyli wielką białą bańkę nad placem budowy, aby robotnicy mogli pracować całą zimę, bez względu na to, jak zła była pogoda, ponieważ budynek musiał powstać. A potem przyszło 130 studentów. Pięciu wykładowców, trochę personelu, wpadło na pomysł połączenia.

I przywieźliśmy ze sobą mniej więcej taką samą liczbę absolwentów, jaką miał Gordon. W tym czasie Gordon miał około 6000 absolwentów. Barrington miał około 6000 absolwentów.

Więc przywieźliśmy, przywieźliśmy, wiesz, absolwentów, nie z, oczywiście, ale mam na myśli w kwestii zapisów i tak dalej. Tak, Alexander. To zostało sprzedane Instytutowi Biblijnemu, Instytutowi Biblijnemu Zion i byliśmy szczęśliwi, że zostało sprzedane instytucji chrześcijańskiej.

Niestety, od tego czasu się wyprowadzili. Właściwie mają kampus gdzieś w Massachusetts, tak, jakiś, tak, i są w pewnym sensie blisko nas, ale się wyprowadzili i niestety kampus nie został jeszcze odsprzedany. Więc czekają; nadal szukają nabywcę na ten kampus. No więc tak to wygląda.

Przyszedłem i dołączyłem do dr Wilsona, który zatrudnił mnie w 1970 roku, a potem dołączyłem do dr Beelera, który przybył tutaj w 1981 roku, więc ja i ja zostałem tutaj od tamtej pory. To było miłe, że docenili wszystkie lata, ci z nas, którzy przybyli z Barrington, docenili wszystkie lata, które przepracowaliśmy w Barrington, gdy przybyliśmy do Gordon, co było naprawdę świetne. Tak więc to jest historia Barrington-Gordon.

Czy są jeszcze jakieś? Chętnie bym o tym porozmawiał, ale czy są jakieś inne pytania dotyczące historii Barrington-Gordon, o których mogę szybko porozmawiać? Mógłbym o tym mówić cały dzień, więc tak. Więc, Barrington, jest rozmowa, którą Barrington chciałby wchłonąć Gordona, ponieważ Gordon był liderem w nauczaniu. Na początku lat 60. lub coś koło tego.

A potem, jak to się stało, że trafiło do Gordona? To bardzo dobre pytanie. Jedna rzecz zmieniła wszystko. Nie uwierzyłbyś, jak rzeczy mogą się zmienić, ale jest jedna rzecz, która zmieniła wszystko: ponieważ jesteśmy dość dobrze zrównoważeni i tak dalej. Wrócę na chwilę do jednego zdjęcia tutaj.

To właśnie to zmieniło. Kiedy Harold Ockenga przyszedł i został prezydentem Gordon, jest panem ewangelikiem. Jest National Association of Evangelicals, Christianity Today, Fuller Seminary, Park Street Church.

To jest Pan Ewangelik. To jest osoba, którą wspólnota ewangelicka w całym kraju uważa za swojego lidera. I tak, atrakcyjność studentów, którzy już nie myślą, czy powinienem pójść do Barrington, czy powinienem pójść do Gordon? To był wybór, który mieli studenci, atrakcyjność naprawdę przechylała się w drugą stronę.

I tak, około 1984 roku, Gordon miał mniej niż 400 studentów. Wiedzieliśmy więc, że coś musi się stać. I oto jest.

To jest odpowiedź na to. Więc wszystko jest w Bożej opatrności, wszystko w Bożej woli, i tak dalej, więc przyjmujemy to za to. Okej.

Mam tu kilka innych nazwisk. Ups, cofnę się tylko do jednej rzeczy. Jestem tutaj na stronie 17.

17, na samej górze strony. Przywództwo w społeczności akademickiej. Jedną rzeczą, która wydarzyła się wśród ewangelików, jest to, że stworzyli oni niesamowite przywództwo w społeczności akademickiej.

A potem zrobimy to dzisiaj, a potem w środę zajmiemy się zasadami ewangelikalizmu, a potem przejdziemy do słabości ewangelikalizmu i to zakończymy. Ale było kilka naprawdę niezwykłych osób, więc wymienię tylko kilka, które przychodzą mi na myśl. Przede wszystkim George Marsden.

George Marsden jest bardzo utalentowanym, bardzo znanym, naprawdę błyskotliwym historykiem i historykiem fundamentalizmu i ewangelikalizmu. Przez wiele lat uczył w Calvin College, ale potem poszedł do Notre Dame, aby uczyć w Notre Dame. Teraz Notre Dame jest szkołą rzymskokatolicką.

Myślisz, co Notre Dame robi, zapraszając tych ewangelików, by przyjechali i nauczali tam? Cóż, tak naprawdę docenili stypendium George'a Marsdena. Jest na emeryturze, więc nie ma go dzisiaj w Notre Dame.

Wspomnę też o Alistairze McGrath. Alistair McGrath jest dość niezwykły; niektórzy z was czytali materiały Alistaira McGrata, ale na Uniwersytecie Oksfordzkim wyraźnie identyfikuje się jako ewangelik. To jest jego identyfikacja, jego samoidentyfikacja i jest księdzem anglikańskim. Więc pochodzi z innej tradycji niż George Marsden, ksiądz anglikański, ale dość niezwykła osoba i naprawdę błyskotliwy uczony.

Więc, Alistair McGrath. Możesz znać Nicholasa Waltersdorfa, który w tym czasie uczył na Yale. Był wielkim filozofem.

Teraz jest na emeryturze, więc nie jest już na Yale, ale świat filozofii ma wielki szacunek dla Nicholas'a Waltersdorfa i tego, co stworzył, ale jako ewangelika. Jest on swego rodzaju oddanym, samoutwierdzającym się ewangelikiem, co jest interesujące. Znasz oczywiście nazwisko Mark Noll.

W czasie, gdy to robiłem, Mark Noll był w Wheaton College, ale czy ktoś wie, gdzie Mark Noll teraz wykłada? Jest w Notre Dame. Notre Dame. Kolejny wspaniały, błyskotliwy teolog, a swoją drogą, oczywiście, podobnie jak Marsden, interesuje się głównie amerykańską teologią, historią i fundamentalizmem amerykańskiego kościoła oraz ewangelikalizmem.

Jest genialnym uczonym i jest w Notre Dame, ale jest w Notre Dame jako dobry protestant i samozwańczy ewangelik. Więc Notre Dame ma go dzisiaj. To ciekawe.

Marcia McGrath, Waltersdorf i Mark Noll byli na tym kampusie, a niektórzy z nich przemawiali wiele razy. Więc jeśli kiedykolwiek, ci z was, którzy nie kończą studiów, jeśli kiedykolwiek będziecie mieli okazję posłuchać kogoś z tych ludzi, zróbcie to. Wspomnę jeszcze o jednym, którego nie ma na liście, po prostu dlatego, że jest absolwentem Gordon College i jesteśmy z niego bardzo dumni.

To znaczy, mógłbym wymienić wielu młodszych uczonych, ale Christian Smith. Christian Smith to ktoś, jeśli któryś z was interesuje się socjologią i tak dalej, Christian Smith, ktoś, kim możecie być zainteresowani. Christian Smith to osoba wychowana w ewangelikalizmie.

Jest absolwentem Gordon. Studiował socjologię tutaj, w Gordon. Stał się naprawdę znanym na całym świecie socjologiem i studiował w Notre Dame.

Teraz Christian Smith miał trochę inną pielgrzymkę niż pozostali, ponieważ Christian Smith został rzymskim katolikiem; mimo że sam identyfikował się jako ewangelik, przeszedł na rzymski katolicyzm. Ale jest absolwentem Gordon College. Moglibyśmy dodać do tej listy dowolną liczbę osób, które mają przywództwo w społeczności akademickiej, które są ewangelikami lub które wychowały się w ewangelikalizmie i wykorzystują to doświadczenie, aby przyczynić się do świata socjologii, filozofii, historii i tak dalej.

Tak. Próbuje myśleć o tych, którzy byliby najwybitniejsi, a myślę, że prawdopodobnie byłyby to Roberta Hestonese. Nie wiem, czy któryś z was słyszał Provost Curry na forum wydziałowym około dwa tygodnie temu.

Nie wiem, czy ktokolwiek z was tam był. Ona bierze udział w badaniu dotyczącym kobiet w szkolnictwie wyższym. Nie sądzę, żeby ograniczało się ono do szkolnictwa wyższego, ale kobiety w szkolnictwie wyższym brały udział w tym badaniu.

Roberta Hestonese nie pochodzi z tradycji wesleyańskiej, ale to, co wspomniał prorektor Curry, to jeśli spojrzeć na dzisiejsze szkoły Christian College Coalition, to są tam kobiety na stanowiskach kierowniczych w tych szkołach Christian College Coalition. Większość z nich pochodzi z tradycji wesleyańskiej, co jest interesujące. Roberta Hestonese nie, ale większość z nich pochodzi z tradycji wesleyańskiej.

Kiedy myślę o kobietach od razu, myślę o kobietach na stanowiskach kierowniczych w kościołach lub na stanowiskach prezydentów uczelni. Dzisiaj prezydentem Nazarene Seminary w Kansas City jest kobieta, która została wybrana około dwa lata temu. To dobre pytanie.

Pozwól mi to dalej rozmyślać. Miłego dnia. Będziemy wyklądać w środę.

To jest dr Roger Green i jego wykład na temat amerykańskiego chrześcijaństwa. To sesja 27 na temat ewangelikalizmu.